

MAGYAR KABARÉ

II. évfolyam. 4. szám.

Ára 20 fillér.

*A lapunkban közölt szövegek
kéziratnak tekintendők. Az előadási
jog megszerzhető a szerzőknél, a
kiadónál vagy a „Magyar Kabaré”
szerkesztőségében.*

MAGYAR KABARÉ

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 5.— K

Félévre 2.50 „

Negyedévre . . . 1.50 „

Egyes szám ára 20 fill.

Vidéken és pályaudva-
rokon 24 fillér.

— MEGJELNIK —

MINDEN HÓ 5-ÉN ÉS 20-ÁN

— Szerkeszti —

LENGYEL ISTVAN

Szerkesztőség:

VI., EÖTVÖS-UTCA 42.

Kiadóhivatal:

VII., KIRÁLY-UTCA 27.

Hirdetések díjszabás
szerint.

II. évfolyam || 1913. február 20-tól — március 5-ig. || 4. szám.

Kökény Ilona.

Soha rossz májúb, köteke-
désre hajlandóbb nőt magyar
szinpadon s nem lehet rá hara-
gudni, mert ahogy csinálja, az
különös mód kedves és felvidá-
mitó. Mintha valamely nagy-
lelkű pillanatban épen Párizs
küldte vón mutatónak, hogy
távol kultúrák fájó és zaklató
ízét hozza e rendetlen érverésü,
fiatal metropolisba. Módja és
gazdagsága bizonytal volt e
nagyúri adakozáshoz a világ fő-
városának. Köszönjük meg, hogy
egészen s kiválasztottan pestinek
mutatkozott, csak a sugaras
jókedve, imádnivalóan gall kon-
fidénciája maradt itt, hogy e
romantikus, de nem alaptalan
föltevést juttassa eszünkbe.

Úgy képzelem: két város művészi rokonérzését hivebben jelezni,
mint ahogy ő teszi ezt, alig lehetne. Budapest magagúnyoló, üde
kacagása a graciózus és kegyetlen művésznő; egy fiatal város mindenek
és főképp a saját élete fölé emelkedett léha, de elragadó gamín-
filozófiája jut kifejezéshez benne. És mi, akiknek csirában példátlan
dús kulturalehetségeit a hirtelen; előzmények nélkül ráncszakadt
kultúraacsúcsok taszitották egy züllött és vidám nihilizmusba, ezen

a ponton találkozunk Párizsszal, hol az ősrégi és szakadatlan izzású lelikultúra érlelte ragyogó filozófiává az önmagával gunyolódó tömegszkepszist.

De nem Párizsról és Budapestről, hanem Kökény Ilonáról, az ő sajátos és vonzó egyéniségéről akartam néhány a lehetőségig értelmes sort írni. Szeretném, ha e különösen szimpátikus művészről iránti személyes hódolatomon túl tárgyilagosan, néhány szabatos és kifejezőbb mondattal sikerülne megfognom lokális jelentőségét és revelációszerű sikerének titkát. Bizonyos, hogy ily fiatalon kevesen s csak a legkitünőbbek tudták ennyire meghódítani és megközelíteni a közönség szívét. Karrierjének meredekje csodálattal tölt el bennüket. Vajjon ki csinálná ezt így utána s hol fog megállani?

Tizenöt éves korában már kedves és jelentős tényezője a Vig-színház nagyszerű ensemblejának, tizenhat évvel diplomás színésznő, fővárosi színházak versengésének célpontja, starja a Bonbonnière-nek, Royal-Orfeumnak, Nagy Endre kabaréjának, s ma huszonegy éves, tele friss életkedvvel, ambícióval, lelkes vágyakkal új magasságok után.

Fölvettem a kérdést, válaszolni kell rá, micsoda körülmények teszik érthetővé Kökény Ilona nagy és nálunk e téren ritka sikerét? A felelet ezuttal egyszerű és önként kínálkozó. E szép és vakmerő művészben honorálja Budapest mindazt, amit magában nem talált eddig, kialakulni kezdő és részben bevégzett karakterének kecses hordozóját, az egyetlen talán ma, aki társai előtt egészen és igazán pesti. A cinizmus a filozófiánk, az övé is az. Gorombáskodik velünk, könyörtelenül meglátja minden ferde és rut kis lelki-panamánkat, szemünkbe is vágja, de maga sem veszi komolyan amit mond, mert sokkal okosabb, hogy ne tudná: mi amugy se vennők komolyan. Istenem, nem fontos. Semmi se fontos. Hiszen, ha fontosnak talál-nánk bármi üdvöset is magánérdekeink esélyein túl, Budapest ma nem ott lenne, ahol van. De ott van és olyan, amilyen. A fontos, hogy Kökény Ilona ott áll a fehér és kék rivalda fölött, ez az öt-tíz perc az enyém, mindannyiunké, ezt, ezt a pár percet — amit talán a vacsoránk árán szereztünk meg — (mert ilyenek is vannak), ezt nem engedjük, ehhez ragaszkodunk, mert igaz, hogy kellemetlen dolgokat fog mondani, de mi közöm hozzá? Én már túl vagyok ezen, bennem nincs álszemérem. Azt mondja, hogy ilyen vagyok? Jó, ilyen vagyok. Nevetnek rajtam? Jó, én is nevetek, miért ne, hiszen mim van ezen a nevetésen kívül? Aztán másra is rájár a rud, mindenkire; az nevet, aki utoljára nevet; én nevetek most már s Kökény Ilona egyedül nekem játszik.

S ez az abszolút közvetlenség, amely szinte a testvérünké, a legbelsőbb életünk részesévé teszi, magyarázza Kökény Ilona nagy népszerűségét. Magunkra, a közülünk valóra, vérünkre ismerünk; minden hibánk megvan benne és erényünk? — nekünk ugyan nincs, de neki van. Mert míg mi befejezetlenek, torzak, fél és még ennél is kevesebb emberek vagyunk, addig ő, ahogy a mi tökéletlenségeinket, félszeg és tántorgó karaktertelen voltunkat, korcs, nimolista hedonizmusunkat, a kétségbeesés partján kiburjándzott, ijesztő előérzetekkel terhes féktelen vidámságunkat tökéletesen és harmónikusan magában hordja, karjának egy graciózan léha mozdulatával megjeleníti, élénkvetíti s ahogy játékában mindez művészetének groteszk bájával enyhítve és bearanyozva kivirágzik, ez egész és teljes és magával ragadó.

Üditő jelenség a színpadon és nem lehet nem szeretni. A legelőkelőbb és exkluzivebb lelkekhez is megtalálja az utat. Mondják: nem komoly és súlyosabb vágású feladatok megoldására született. Ez lehet, valószínű is, nem baj. Szerencse, hogy megtalálta a megfelelő terrénumát s kabaré-színész nő lett. Isten ostora felettünk, de formás, kecses ostorka, csak a zengő suhogása hallatszik, az ütése nem fáj. Félek, hogy most mindjárt elárulom magam: nekem e könnyű és parányi színpadok ledér művésznőkkel kedvesebbek a „komoly színházak” koturnusánál. A színház jövőjét bennük látom, a nagy és nehézlélegzetű színpadi produkciókat ők fogják kiszorítani és ez nem bánt, jól van így. Tisztázott, logikus és megillető helyét így kapja majd meg az életben a színpad. És addig itt van Kökény Ilona és néhányan. Mit mondjak még róla? Csupa nyugtalan, lázas és vibráló ideg az egész nő, mint mi is. Nálunk ez neuraszténia; nála temperamentum. Hiába, ő az egészség. Vajjon volt-e valaha is lámpaláza neki, aki úgy áll elénk, hogy most nagyon ki fog csufolni mindenkit? Vagy biztos volt magában és bennünk?

A nyáron Párist járta s több párisi direktor hívta, csalogatta. Soha nőt, aki ennyire párisi. „S mégis, vagy épp ezért a miénk, közülünk való egészen; megválni tőlünk nem is akar. Pest és a színpad: ez minden vágya és álma. Huszonegy éves.

Gács Demeter.

A nagybirtok.

A nagybirtok áll egy földesurból, egy kasznárból, számos cselédből s tizezer hold földből és arravaló, hogy mialatt a földesur a jövedelmét elkártyázza, azalatt a cselédek éhenbögjenek.

A nagybirtok közepén ékeskedik az urasági kastély, melyben hatvan szoba van fényesen berendezve arra a célra, hogy a földesur kényelmesen szidhassa a bűdös cucilista cselédséget.

A kastély közelében díszlik a piros tetejű gazdatiszti ház, melyben a kasznár jól lakik, aki, mialatt egyik szemével a földesur talpát nyalogatja, azalatt a másik szemének villámsugarával átdöfi a hanyag béresek hasát.

Távolabb a lóistálló terpeszkedik, majd a tehenészet és az igászökrök épületei. Még távolabb — az ököristállón is tul — a cselédházak szemtelenkednek.

A cselédházak úgy készülnek, hogy tiz cseléd családotul, gyerekestül, mindenestül összeáll egy csomóba, szorosán összefogódnak, akkor körülrakják őket vályoggal és nehéz, ragadós földdel — amiért elég kár! — a fejükre pedig rohadt nádat tesznek; mikor ez megvan, akkor a cselédek egy kis lyukon át négykézláb kibujnak — és mögöttük áll a gazdasági cselédház.

A tanya körül a cselédek a földet turják, még pedig igen elszántan, amiért is ebbeli cselekvésüket szántásnak nevezik.

A cselédek hétköznapiakon dolgoznak, vasárnap pedig pihennek; ez utóbbi elég disznóság tőlük.

A szántóföldek évi jövedelme százhuszezer koronát tesz ki, melyből százezer a földesurat terheli,

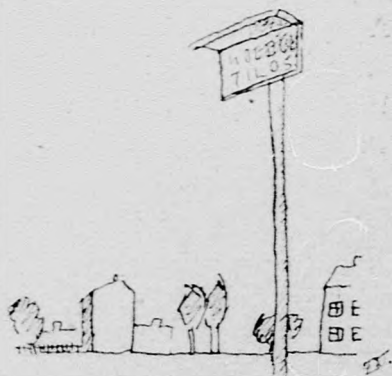
tizezer a gazdatisztnak jut, tizezer pedig a száz gazdasági cseléd közt lesz kegyelemből felosztva, mely összeg arra szolgál, hogy azt évenként félretéve, illő temetkezési költséget tudjanak maguknak haláluk alkalmára spórolni.

Ebből a jövedelemeloszlásból is látható, hogy a legtöbb költsékes gond a földesur nehéz fejére sulyosodik, miért is a földesur — miután az elszánt cselédek amugy is minden földet elszántanak előle és így ő szántáshoz nem is juthat — kénytelen sokszor egész éjjeleken át, arcának véres verejtékével kártyázni, hogy kötelezettségének — a föld jövedelme elköltésének — eleget tegyen. Ez a munka oly nagy, hogy azt a földesur egymaga, még családtagjainak segítségével sem tudja elvégezni és kénytelen idegen, önzetlen buzgalmu, ugynevezett egyének segítségét, igénybe venni, akiket tévesen színművésznőknek szokás nevezni.

Az egész földbirtokot egy vízzel telt mély árok veszi körül, melynek külső partjain faoszlopokra táblák vannak kiszögezve; ezen táblákon a következő irás olvasható:

„Koldusok, kintornások és a közizgazgatás számára tilos a bemenet.

Nagy Lajos.

Pin-pan tánc a Monicoban.

Mi az a Pin-pan tánc és mi az a Monico? Egy mámoros, kacér tánc és egy mámoros, kacér mulató. A futuristák kiállításán láttam egy monumentális Severini-képet: arról jutott eszembe. Kék, zöld, sárga, lila, fehér és piros foltok részeg tülekedése; drága francia-selymek és harminc-krajcáros pesti rongyok tarka kavardása; starok, demimonde-ok, demivierge-ek, demicocotte-ok és köztük, alattuk, mögöttük ijedten verdeső szívek . . . Ez a montmartrei Monico és ez Európa — sőt Budapest — minden monicoja.

*

Éjjeli életről, mulatóról van szó: félve sorolom tehát Budapestet az európai városok közé. Budapestnek nincs éjjeli élete, — ez már rég elkoptatott banalitás. Az a szegényes hangulat-humbug, az a talmi-jókedv, amit a dunaparti metropolisban árusítanak talmi gaval-léroknek és humbugból élő pénzarisztokratáknak, az sirnivalóan szomorú komédia. Sirnivalóan . . . és ezt talán épp azok tudják a leg-alaposabban, akik kóbor kutyákként lődörögnek az Andrássy-uttól az Erzsébet-körutig, a Steinhardtól az Erdélyi Borozóig. . . . Ami az egyes stációk előtt van: csupa káprázatos ígért; ami utána megmarad: csupa kesernyés kiábrándulás. Katzenjammer, amelyet nem a mámor, hanem a mámortalanság okozott.

Unjuk a kávéházi csöndet, menjünk egy orfeumba. Külömb szórakozást nyújt a pesti orfeum a pesti kávéháznál? Nem, csak más színüt; (s a változatosság a modern ember narkotikum.) A terem közepén mámoros pin-pán háborog, — akarom mondani: a rosszul fizetett táncmester two-steep ütemben unatkozik egy sovány kis konzum-kerubbal.

A pincér melegen érdeklődik, hogy milyen pezsgő konvenniálna? Mi megvárjuk, míg felsorol vagy öt-hat francia etikettet, azután utánozhatatlan eleganciával, hamisítatlan nagyhercegi nonchalanceszal rendeljük meg a kapucinert, több cukorral. Nagyon nyugodtnak érezzük magunkat, blazirtan kritizáljuk a Mancik és Irének rikitó toalettjeit, megmosolyogjuk a két berlini kereskedelmi utazót, aki direkte azért érkezett Budapestre, hogy valamelyik „tüzes magyar lány“ huszonnyolcra vegye két üveg pezsgő erejéig. Egy csitri táncosnő megy el mellettünk . . . karcsu bokája van és majdnem olyan sikkos, mint egy igazi kis kokott, az igazi Monicoban. Ahogy mellettünk elhalad, hozzáérek a kezéhez. Ő megáll és elmosolyodik. Ez már valami, ez már igazán pompás kicsi nő! Ha ügyes lesz, még karriert csinálhat . . . Ő finoman mosolyog, a barátomat még meg is cirogatja, azután diszkréten, félve — szinte rimánkodva — egy szerencse-koronát kér . . . Talán nevetni kellene, de én majdnem sirva fakadok.

Jaj, jaj, Budapest, te ragyogó, villamfényes, elegánsan kiöltözödött szegényház, miérthogy akik méltók volnának selyemre, jólétre, a legdelikátabb szerelmi alanyoknak kijáró minden jutalomra, addig, míg itt vannak, morzsa-koldulásig legyenek kénytelenek az igényeiket lefokozni?

*

Hedonista vagyok: nem tehetek róla. Szeretem az életet, az élet minden gyönyörüségét, az asszonyt, a szerelmet, a művészetet, a zenét, a karcsu bokákat, a ringó csipőkön megremegő selymeket, az exotikus parfümöket, a dán dizözöket és egyiptomi táncosnőket, a szokatlan ételeket és fanyar champagnei borokat . . . És szeretem magamat, amiért ezeket szeretem. Hogy tudok mégis a didergős csillogású pesti éjben megmaradni? Hogy van mégis az, hogy gyógyíthatatlan szerelmese vagyok Budapest minden talmi monicojának és hogy a sivár mulatók füstjén keresztül mámoros pin-pán táncnak látom az unalmas, csámpás medvetáncot, demimondeoknak a körut-ról avanszált szubretteket és szerelemnek azt, ami szomoru megcsufolása a legemberibb gyönyörüségnek?

Franyó Zoltán.

PESTI KIS LEXIKON

MÁSODIK KÖTET.

Csöd—Zeneszerző.

Csöd.

A pesti nagykereskedő
 Délután kártyaklubba ront,
 Bemond pagátot, ultimot
 S végül egy csődöt is bemond.
 Boltjában van két hosszú pult,
 Melyen nincs nyoma semminek;
 A két pult a berendezés
 S a semmi az a csödtömeg.

Házbér.

A házbér, sirják, rém magas,
 Ezer forint egy kis szoba.
 Én mégis csak azt kérem, hogy
 Olcsóbb ne legyen soha,
 Inkább mindig drágább legyen,
 Ezer forint egy kis fala.
 (Ez a vers tudniillik egy
 Pesti háziur dala.)

Hitel.

Mostan megvonja a hitelt
 Minden bank m. sz. takaréknak,
 Kölcsön eztán csak nehezen
 Kapnak a szegény magyaréknak.
 Én nem bánom, ha nincs kölcsön
 Se itt Pesten, se Titelen,
 Én nekem, tisztelt publikum,
 Ugy sem volt soha hitelem.

Kártya.

A kártyajáték az az ügy,
 Hol elszedik az ingedet,
 Se pénz, se posztó nem marad,
 Szóval elszedik mindened.
 Ha kártyázol, úgy vér nélkül
 Vágnak te rajtad majd eret
 S vannak balgák, kik azt hiszik,
 Hogy kártyán nyerni is lehet.

Tej.

A tej egy mérges vegyület,
 Van benne liszt, gipsz, só, dara,
 Pucpaszta, cinkweisz, vasbeton,
 S esetleg néhány lódara . . .
 És drága. Ám ez érthető,
 Hiszen szegény tejeladók,
 Fizettek csupán az idén
 Két milliárd krón vizadót.

Zeneszerző.

A zeneszerző, ha magyar,
 Mélyen szánt és magasban szárnyal,
 S mit magasban s mélyben talál,
 Összehorája nagy fáradtsággal.
 A zeneszerző, ha magyar,
 Elvonul a világtól félre,
 Csak éjjel és csak lopva lép
 A zeneszerzés mezejére.

A szép családi élet.

Irtta: HERVAY FRIGYES.

Gömböcz ur a hivatalból
 Hazafelé térve,
 Rátalál egy ismerősre,
 Régi agglegényre.
 Szegénynek az orra alá
 Igy törí a borsot,
 Hogy tudod csak elviselni
 Ezt a kutya sorsot?
 Rólam végy te példaképet,
 Házasodj meg, kérlek,
 Hidd el pajtás, nincs szebb, mint a
 Szép családi élet.

Látod, most én hazamegyek,
 Várnak jó ebédvel,
 Nem fekszi a gyomromat meg
 A korcsmai étel,
 Ebéd után szundikálok
 S hogyha négy az óra,
 Benézek a kaszinóba
 Egy kis makaóra.
 Színház után vacsorázni
 Vendéglőbe térek,
 Hidd el pajtás, nincs szebb, mint a
 Szép családi élet.

Éjfél után megyek haza,
 Felgyujtom a lámpát,
 Nőm, a drága, már alussza
 Az igazak álmát.
 Ott szunnyad a pubikám is,
 Ugy elnézem őket
 És hogy őket föl ne keltsem,
 Levetem cipőmet
 S kisurranok a Marihoz,
 Vár a drága lélek,
 Hidd el pajtás, nincs szebb, mint a
 Szép családi élet.

Hevesi nóta.

Szövegét írta KOVÁCS GYULA

Zenéjét szerző CHORIN GÉZA

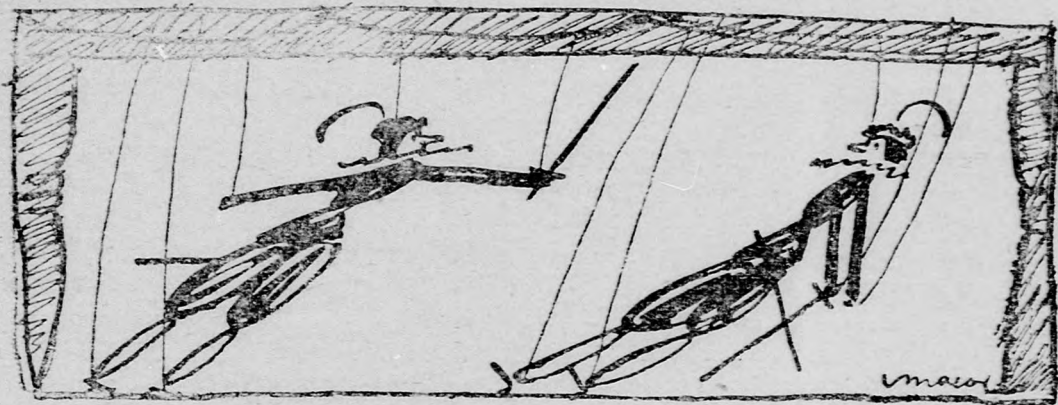
Glancos csizmát hord az én babám,
 Eltalálok a lába nyomán,
 Gyöngy terem ott, hova lába ér —
 Ezt a gyöngyöt szedegetem én...
 Addig jártam gyöngyszemű
 [nyomán,
 Hogy kilukadt karmazsin
 [csizmám —
 Fájin csizmám, hadd' szakadjon el,
 Ha te, rózsám, az enyém leszel!...
 Huzzad cigány, csárdást muzsikálj!
 Hadd táncoljak végig az utcán,
 Aztán — ha a hajnal ránk talál
 Állj a rózsám ablaka alá...
 Rozmaringos kis ablak alatt,
 Kidanolom szörnyen magamat,
 Hadd tudják meg — nem
 [cifrázom én!...
 Ezt a kis lányt, ezt szeretem én!

Hevesi nóta

ENGER *Allargretto* CHORIN G.

ZONGORA

VERZÓ

A pofonok.

— Franciából. —

Személyek: *A férfi* és *A nő*. (Táncmulatságból jönnek haza.)

A férfi: (rá akar gyujtani, de a gyufa elalszik.) Az istenfáját!

A nő: Csak káromkodj! Csak káromkodj!

A férfi: (már egy félóra óta vár erre a percre.) Te csak hallgass.

A nő: Mi baj megint?

A férfi: Tele vagyok veled.

A nő: Már megint paprikás a kedved?

A férfi: Jó, jó. Elég volt. Épen elég volt belőled. (Kis szünet.)

A nő: (félre.) Bál után. Kezdődik a műsor. Szent Isten! (A férfi rágyújt.)

A nő: Rágyújtasz?

A férfi: Igen.

A nő: Miért?

A férfi: Mert kedvem tartja.

A nő: Jól van, fiacskám. (Félre.) Lesheted, hogy kikezdjek veled. Csak lesd.

(A férfi fel, alá jár, hátratett kézzel, komor ábrázattal. A vihar már a levegőben lóg. Nekimegy egy széknak. Megfogja, az előtérben leteszi, hogy csaknem széttörik, mindezt szó nélkül. Végre odaszól a feleségének, aki törli magáról a pudert.)

A férfi: Hát most boldog vagy, mi?

A nő: Miért?

A férfi: Ugy? Hát nem is tudod... Nem elég, hogy kikezd...

A nő: Kérlek, kérlek, nem tudtam, mit akarsz. (Egyszerűen.) Kikezdttem egy urral.

A férfi: Igenis, kikezdtél egy urral.

A nő: Hát aztán?

A férfi: Hát aztán, hát aztán, hát aztán! Ez rád vall.

A nő: (félre.) Ostoba liba. Ez jön most.

A férfi: (összeszorított fogakkal.) Ostoba liba!

A nő: (félre.) Ezt leadta.

A férfi: (dühösen.) Hát mondd, hogy nem igaz!? Hát mered a a szemembe mondani?... Hm! Ugy-e, most hallgatsz! Nahát.

A nő: Én?...

A férfi: Igen, te. Meggyaláztad tiszta nevemet.

A nő: A te helyedben drámát írnék róla.

A férfi: Nevetségessé tetted magadat az egész világ előtt!

A nő: Borzasztó dolog!

A férfi: És egy katonával kezd ki! Mert most a katonákba bolondult! Nagyon szép! Nagyon kedves!... Kikezdeni... egy rongyos bakával.

A nő: Kérlek, ne nevezd egy katonatisztet rongyos bakának.

A férfi: Igen! Szép kis alak!... Ostoba fickó! Egy tökkel-ütött! Egy nevetséges figura! Ugy udvarolt, hogy az egész világ röhögött rajtad!... Igen.

A nő: (körmével megcsettinti a fogait.) Ennyit nem udvarolt!

A férfi: Hazudsz!

A nő: Gorombáskodni, azt tudsz.

A férfi: Hazudsz!

A nő: (izgatott lesz.) És ha hazudok? És ha udvarolt, hát miért ne udvarolt volna!? ... Tiltsd meg neki.

A férfi: Engedelmet kérek.

A nő: És aztán mit akarsz? Bemutattam neked. Miért nem szóltál neki, ahelyett, hogy folyton hajlongtál, meg ugráltál körülötte, mint egy daxli. „Kapitány ur“ ide, „Kapitány ur“ oda, „Boldog vagyok, kapitány ur, hogy megismerkedhettem önnel.“ Mondhatom jól néztél ki, amint udvariasan mosolyogtál ezzel az ecetpofáddal. Jól néztél ki, mondhatom.

A férfi: Először is...

A nő: Hanem persze hős nem vagy, az egyszer bizonyos.

A férfi: Először is...

A nő: Szólni már nem mertél volna neki.

A férfi: Először is tudd meg, hogy én mindenkivel szemben igen udvarias vagyok, ami pedig rosszakaratu megjegyzéseidet illeti, arra azt válaszolom, hogy én kerülöm a közbotrányt, és tartok valamit uri becsületemre...

A nő: És félsz a pofonoktól fiacskám, tudom.

A férfi: (mintha kigyó csipte volna meg.) Nahát olyan buta vagy, mint 15 vadlud. (A nő nevet.) És nekem ne ne vess. Itt még szerencsétlenség lesz...

Félek a pofonoktól! Óriási! Én félek a pofonoktól.

A nő: Igenis, hogy félsz a pofonoktól. Nincs benned szemernyi férfiasság.

A férfi: Nekem mondtad ezt?

A nő: Nem, az utcaseprőnek.

A férfi: Nahát. Bennem nincs férfiasság! Hat hónap alatt 11 cselédet rugtam ki és bennem nincs férfiasság... Na majd meglátod. Hol a ceruzám? (Leül és ír.) Nem akartam mindjárt botrányt csinálni...

A nő: Azt elhiszem.

A férfi: Gondoltam, majd számon kérem attól az urtól a viselkedését, ha találkozunk. De ha te így beszélsz, az más. Majd megmutatom én annak a hülyének, meg neked, hogy férfi vagyok-e, vagy nem, hogy félek-e a pofonoktól vagy nem. (Ír.) „Tisztelt uram, ön úgy viselkedett feleségemmel szemben, mint egy utolsó csirkefogó.“

A nő: Csak ne add a bankot. Ugy se tudod a címét.

A férfi: (tovább ír.) Tudom a nevét és tudom, hogy melyik ezredben szolgál. Az éppen elég. (Nagyban alákanyarítja a nevét.) Nem vagyok férfi? Nem vagyok férfi? Na megállj! Na megállj! Hát neked vér kell! Neked az én vérem kell! Ne félj fiam, uszni fogsz a vérben. Itt ez a levél. Ebbe megmondtam neki. Ezt nem teszi ki az ablakába. (Felkacag.) Mit akarsz?

A nő: (csendesesen tartja a kezét.) Add ide a levelet, hogy feladjam. Nyolc óra elmúlt; a cseléd majd elviszi.

A férfi: (nyel egyet, lera-gasztja a levelet.) Jó. (Átnyújtja a levelet, de abban a percben, ahogy a nő el akarja venni, vissza-

huzza a kezét és a zsebébe teszi.) Különben nem. Majd magam adom fel. Legalább biztosan megkapja.

A nő: Kedden.

A férfi: (csodálkozva.) Kedden?

A nő: Holnapután, kiskedden. Mikor Kukutyinban zabot hegyeznek.

A férfi: Ugy? Hát szellemeskedni is tudsz? — Elég. Leltáraid lehetnek bármily elmések, engem a te gúnyod nem érint. Én miattam ugrálhatsz. És azt mondom: elhallgass, mert baj lesz. Annak a gazembernek el fogom küldeni ezt a levelet, igenis el fogom küldeni, de a házamban hallani sem akarok róla! — Na. Hát ez óriási. Egy ostoba fickó megfélelkezik a feleségem iránti köteles tiszteletéről, de az nem elég neki. A családi békémet akarja feldulni. Az otthonomból akar kiüldözni. Én pedig csak azt mondom neked: ha a legcsekélyebb célzást hallom erre az urra, a legcsekélyebb célzást, megértted: akkor nem ezt a levelet fogja látni.

A nő: Hát mit fog látni?

A férfi: A cipőm talpát fogja látni.

A nő: A cipőd talpát?

A férfi: A cipőm talpát. A jobb cipőm talpát fogja látni.

A nő: (kacagásban tör ki.) Pffff! (A férfi felkapja a felöltőjét.)

A férfi: Akarod, hogy most menjek el hozzá?

A nő: Szépen mész el hozzá!

A férfi: (Felteszi a kalapját.) Ne mondd még egyszer.

A nő: Szépen mész el hozzá!

A férfi: Vigyázz magadra.

A nő: Szépen mész el hozzá!

A férfi: Utolszor mondom: vigyázz a szavaidra. (Ünnepélyesen.) Isten látja lelkemet, itt csa-

ládi dráma lesz, ha átlépek ezt a küszöböt.

A nő: (a küszöbhez rohan.) A küszöböt! Itt a küszöb! Na: itt a küszöb!

A férfi: Miranda...

A nő: Hát lépd át a küszöböt! Na, hadd lássam, átléped-e a küszöböt! Hát légy oly jó: lépd át a küszöböt és mutasd meg a cipőd talpát annak az urnak.

A férfi: Miranda...

A nő: Na, hát miért nem méggy már, drágám? Mi tart vissza? Mi az, ami visszatart, fiacskám? Hát eredj! Eredj már! Na eredj már! Na eredj már!

A férfi: (adja a fölényest.) Ja, te küldözgetel engem? Az más. „Eredj már!“, mondja ő nagysága, „eredj már!“ (Ledobja egy székre a felöltőjét.) Óriási, hogy hogy szaladok! Igazán nagyon kedves! Talán messenger-boy vagyok, hogy küldözgetsz. Nem fiacskám. Egy kicsit tévedni méltóztattál. Nem fogok beugrani a vicceidnek. (Gunnyolódva:) Ellenben te beugrottál alaposan, drágám.

A nő: Hogyan?

A férfi: Hát nem vetted észre, hogy ugratlak? Óriási!

A nő: Te ugrattál engem?

A férfi: Hát nem veszed észre milyen nevetséges alak vagy!

A nő: Én, nevetséges?

A férfi: De mennyire nevetséges, aranyom. Kérlek, hadd kacagjam ki magamat! ez nagyszerű. (Erőltetetten kacag.) Milyen költői látvány! De milyen költői! Hogy én megjelenek a kaszárnyában hajnali nyolc órakor, félrecsapott kalappal és pofonvágom a kapitányt az egész ezred előtt, mint egy Härtel Lujza. Nem drágám, ebből semmi sem lesz.

A nő: Akkor legalább meg-

védted volna a feleséged becsületét.

A férfi: Nem fiam, ennyire pali nem vagyok.

A nő: Mert nem merted megtenni.

A férfi: Nem mertem? ... Hah! Óriási! Legfeljebb meggondoltam a dolgot.

A nő: Meggondoltad! És mit gondoltál meg, ha szabad tudnom?

A férfi: Egy dolog tartott vissza, egyetlen-egy dolog, azt mondhatom: az, hogy én tisztelem az egyenruhát. Nahát.

A nő: Igen, értem.

A férfi: Igenis, ez az ok. Egy hülye katonatiszt kikezdi a feleséggel. Én nem töröm be a csontjait: és miért nem? — Mert a hazafi haragja erősebb, mint a sértett férj bosszuszomja és a honfi így szól belőlem: Ne tedd ezt, Kazimir. Gondolj drága hazádra, mely ápol s eltakar, és ne sértsd meg közbotránnyal a hon védőit. És én kalapot emelek. Ez ok. Ez ok. Ez ok. Ti nem ismeritek a lélek nagyságát, az érzelmek fenkölttségét, a kedély nemességét! Tyukok! — Nahát nevethetsz! Felülállok a tréfálkozáson. Önbecsülöm magamat s az nekem elég. A haza pedig büszke lehet fiára: az ő ügye előbbrevaló.

A nő: Ebből kihuztad magadat.

A férfi: Csak ne hidd, hogy végeztünk.

A nő: Ugy!

A férfi: Csak még egyszer lássam azt a fickót. Csak kerüljön a kezem közé... majd megtanítom én a nőekkel bánni; de nem is köszöni meg.

A nő: Jó, jó.

A férfi: Lepofozom róla a becsületet.

A nő: Ismerem.

A férfi: Talán nem hiszed?

A nő: Látod, mennyire hiszem.

A férfi: Látom, hogy azt hiszed, félek egy nyavalyás katonatisztól. Csak tudnám a címét... akkor a lakásán kapna két pofont, légy nyugodt.

A nő: Szóval, ha tudnád a címét, rögtön elmennél hozzá és felpofoznád.

A férfi: Ebben a percben.

A nő: Te hóhér! ... Hát akarod?

A férfi: Mit?

A nő: A címét.

A férfi: Te tudod annak az urnak a címét?

A nő: (ujjongva.) Igenis, tudom! még ha megpukkadsz, akkor is tudom! (Lázasan lapoz egy noteszben, amit a redikülből vesz elő.) És, igenis, nekem tetszik az a tiszt! És, igenis, bevallom, igenis udvarolt nekem! És, igenis, azt mondta rólad, hogy olyan a fejed, mint egy vízi...

A férfi: Egy vízi...

A nő: Egy vízi... Egy vízi... te nagyon jól tudod, hogy milyen lónak.

A férfi: Engedelmet kérek...

A nő: És, igenis, odaadta a névjegyét! És itt a névjegye! És most tudod legalább, hogy hol lakik és már mehetsz is és lepofozhatod a becsületét, ha akarod!

A férfi: (ordít.) A névjegye! A névjegye! Füttyölök a névjegyére, vele együtt! És, tudod mit csinálok a névjegyével: ezer darabra tépem! — Hülye fickó! Odaadja a névjegyét egy férjes asszonynak...

A nő: (közbe akar szólni.) De mivel...

A férfi: ... és aki azt meri rólam mondani, hogy olyan a fejem, mint egy vízi ...

A nő: Ha egyszer az a véleménye.

A férfi: Majd én megváltoztatom a véleményét, légy nyugodt. És pedig mindjárt. (Az előbbi játék. A kabátjáért rohan és gyorsan belebujik. Fejébe vágja a kalapját. Hova tettem azt a névjegyet? (Kutat a zsebében.)

A nő: Felső-Erdősor-utca 17.

A férfi: (süket, mint egy hordó.) Hova a fenébe tettem azt a névjegyet: ez is csak velem történhetik meg.

A nő: Felső-Erdősor-utca 17.

A férfi: (egyre süketebb.) Tudom, hogy a zsebembe tettem, de hogy melyikbe, azt már nem tudom.

A nő: Felső-Erdősor-utca 17.

A férfi: (ráordít.) Mit Felsőerdősor-utcázol? Még meddig motyogsz nekem itt a Felső-Erdősor-utcáról? (Hirtelen ledobja a kabátot és a kalapot.) És ha én beszélek, akkor te hallgass és ne kiabálj, mint egy őrült, értetted?

A nő: Az az ur ...

A férfi: Most ne arról az urról beszélj. Most ne akard elterelni a beszédet.

A nő: Én?

A férfi: Rendreutasítom, mert a szavaimba kotyog és ő kezd nekem „arról az urról“ beszélni. Olyan hamis vagy, mint egy angóra.

A nő: Micsoda óra?

A férfi: Nekem ne felelj. Különbem tudom, honnan fuj a szél. Nagyon jól tudom.

A nő: Mi?

A férfi: Az anyád az oka mindennek.

A nő: Na hát ez hallatlan! ...

Hogy jön a mamám az egész dologba?

A férfi: Hát csak még egyszer dugja be ide a pofáját. Ugy kidobom, hogy a lába se éri a földet.

A nő: (sirni kezd.)

A férfi: Na hát. És ha még egyszer együtt látlak az anyáddal, velem gyülik meg a bajod.

A nő: (zokog, félrefordul.)

A férfi: Meg a cseléd is. Az se vénül meg ebben a házban. Nyolcadikán mehet, felmondás nélkül. Meg a macskád! Egész nap itt dögledezik az ajtó előtt. Majd én megtanítom azt a kis bestiát: az ablaknál dobom ki, essen talpra, ha tud! Majd én rendet csinálok ebben a házban! Micsoda dolog ez? Nekem ugrálhattok, asszony, öregasszony, macska, szobalány, rongyok valamennyien! Én félek a pofonoktól! Még hogy én félek a pofonoktól! Az istenfátokat!

(Rávág a bottal az asztalra. Az asszony bög.)

Németh Andor.

A FÖVÁROSI ORFEUM műsorából.

A festett kulisszák világa.

Irta: LOVÁSZY KÁROLY.

Eltűnt egyszer a grófi házból
 A grófkisasszony egy napon
 És el sem bucsuzott anyjától,
 Kiugrott ő az ablakon.
 Eztűnt a sötét éjszakában,
 Szívében forró hangulat.
 Magával vitte a kis komteszt
 Egy vándorszínész-társulat.

Refrén:

A festett kulisszák világa,
 Egy más, egy bűbájos világ,
 Ha felzengnek a zenekarban
 A hegedűk, a trombiták:
 Az arcok sorra kipirulnak,
 Ha felhúzzák a kordinát.
 A festett kulisszák világa
 Egy más, egy bűbájos világ.

Művésznő lett a grófkisasszony.
 Amint egynéhány év eltelt,
 Külföldre ment s egyszer egy este
 A színpadon fent énekelt.
 A gróf, a grófné ott volt éppen
 Sikolt az anyja s rámutat
 S a festett kulisszavilágból
 Hazavitték a lányukat. [Refr.:

Az elhagyott leányszobába,
 Be volt zárva a grófleány,
 Ott hervadt busan el szegényke
 S ott sirdogált sok éjszakán.
 Egy reggelen a gróf s a grófné
 Azt vették észre, hogy halott,
 A mennyei kulisszák közé
 Vitték fel őt az angyalok. [Refr.:

PESTI MESEK

Gyerekszáj.

Egy ismert színművészünk kis lányáról lesz szó. Annuska tizenkét éves, a második polgáriba jár s biztos, hogy megharagszik rám, amért kis lánynak titulálok. — A napokban — a hogy délben hazajött az iskolából — nagy munkában találta az édesanyját. Önagysága az ebédlőszoba asztalán éppen az ezüst evőkészletet számolgatta, hogy nem hiányzik-e belőle valami.

— Mi az, anyuci? — mondja a kislány meglepődve, — hát elküldted az új cselédet?

Tisza inkognitóban.

Gróf Tisza István házelnök urnak váratlanul kellett Pestre utaznia s így nem rendelhetett magának szalonkocsit, sőt külön fülkét sem rezerváltathatott. Beült tehát egy elsőosztályú nem-dohányzó fülkébe, hol egymagában utazhatott Debrecenig. Itt azonban utitársa akadt, aki röviddel azután, hogy helyet foglalt a fülkében, szivarra gyujtott.

— Ez nemdohányzó fülke, — figyelmeztette Tisza az utitársát, aki azonban szótlanul tovább fujta a füstöt és nem rem reagált a házelnök ismételt figyelmeztetésére sem. Tisza haragosan kiáltott fel:

— Tisza István gróf vagyok.

Az utitárs tovább füstölt, mire a házelnök átadta névjegyet a flegmatikus uriembernek, aki a névjegyét szó nélkül zsebébe csusz-

tatta. Tisza most már megelegelte a dolgot, kiment a Perronra és utasította a kalauzt, hogy a dohányos urat igazolásra szólítsa fel. A kalauz — aki nem ismerte a házelnököt — bemegy a fülkébe és figyelmezteti a szivarozó utast, hogy a kupében tilos a dohányzás. Az utas zsebébe nyúl és átadja — Tisza István névjegyet.

A kalauz meghökkenve szalutál és kint a Perronon sugva szól a házelnökhöz:

— Nagyságos uram, legyen szíves másik fülkébe ülni. Az az ur, ott benne Tisza István és félek, hogy ha háborgatom, még felfüggeszt engem is az az erőszakos gazember.

Szép Ernő

A TÜKÖR.

Regény. — Irta: LITVÁN.

Tündérmesék álomkirályfia,
Hogy csókra érett s nőkre éhezett,
Körülnézett, hogy akad-e talán
A szerelem terített asztalán
Leány, aki még sohsem vétkezett.

Ugy áhitott ő rózsás két kezét,
Mely becézve simítja homlokát,
Két kezét, kékszemű szőke lányét,
Kinek első csókja a legszebb ajándék
S a lelke színes, mint selyembrokát.

Oly szökét várt, mint a kapuciner,
Melyben a tej sok és kevés a kávé
S oly hamvas arcú, mint Hamvas Manó
(Ezelőtt Hirsch volt, ez tudnivaló)
S a szeme kék, mint hajas babáé.

Tündérmesék álomkirályfia,
Nevezzük Karnevál hercegnek talán,
Szólt anyjához sugva, elhalóan:
Honnan tudhatom, tiszta-e valóban,
Kit szeretni szeretnék, a szőke leány?

S anyja egy tükröt adott át neki,
Mely homályos lesz, ha bűnös néz bele
S ő talált egy lányt, szép volt az arca, teste
És habozás nélkül, tüstént szeretni kezdte.
Minek a tükör, sutba, el vele.

S szólt a lány: Mily szép vagy, hercegem!
Délceg királyfi, jöjj, csókold a szám.
S Karnevál arca izzó lángban ég,
A nő sóhajt: Hercegem, még, no még!
De Karnevál szólt: Majd holnapután
(folytatom.)

A FŐVÁROSI ORFEUM-ban éneкли KELETI JULISKA

Az apache-nő.

Irtá: KÖVÁRY GYULA. Zenéjét CHORIN GÉZA szerezte.

*Apas babája itt e nő,
Hetykén danolgotom,
A partnerem sötét legény
Este a színpadon.
A szoknyám kívül matt, sötét
És vérpiros belül,
Babámat unom, mert mindennap
Elpüföl csehül.
A színpadon, a színpadon,
Mintha csak volnék kínpadon.*

*Ugy ken le ő öt-hat pofont,
Akár a szendvicset,
Ha nem vigyázok, már tuti
Egy jó nagy flemmicsek.
Üt pontosabban a derék,
Mint egy remontoár,
Becs.szavamra mondom, fád nekem
Már e repertoár.
A fejemet beveri ő,
Hajam repül, mint Bleriő!*

Refrén :

*Táncol, fejemre áll, nyakamra nő,
Három taktusra négy-öt pofont ad ő.
Kifundál szörnyü trükköket,
Átnyujt mesés nagy stüppöket,
Hogy ütné meg a mennykő.*

Refrén :

*Táncol, fejemre áll, nyakamra nő.
Három taktusra négy-öt pofont ad ő
Kifundál szörnyü trükköket.
Átnyujt mesés nagy stüppöket,
Hogy ütné meg a menykő.*

*Előadás után viszont
Nagyon lecsöndesül.
Otthon ránézek, szót se szól,
Némán sarokba ül,
Most nem pofoz, csak meglapul,
Dugába dől a hős.
Behuzza frakkjába fejét
S felejtí azt, hogy nő.
Szolid, szerény lesz az apas,
Egy eunuch hozzá kakas.*

Refrén :

*Táncot nem jár velem ilyenkor ő,
Három taktusra négyet horkol ő,
Karomat kékre nem festi meg
S nem sért meg otthon testileg,
Hogy ütné meg a menykő.*

JÖSSZ!

Előndől jog folytatva.

Ezt a dalt hivatásos énekesek
 csak előadják, továbbá grammo-
 fonra vagy fonográfra alkalmi-
 zni csak az író engedélyével
 szabad.

Szövegét írta KÁLMAN ÖDÖN.

Zenéjét szerző: GRÓSZ ALFRED.

INTRODUCTION.
Tempo di Valse.

ZONGORA.

A nő:

Ugy het - ta táj - ban A Bank ut - ca - ban Si - et egy szép kar - csá no,

Csak egy - ma - ga - ban Lent szükség - nyá - ban S mo - soly - gott ez volt a fi!

A férfi:

Meg fe - lém is ne - zett Szeg meg - i - ge - zett Ar - com - ba szó - kík a ver: A

Jéz - től mar e - gek, Si - miy le - oss - lek. Mi - kor hoz - zám köz - zel er:

REFRAIN.
Jössz majd u - ta - nam! Jössz dra - ga - ny!

Öt - hon majd var - lak, ott keb - lem - re zár - lak A - szí - ved, ha nem lesz ke - ny!

Jössz majd u - ta - nam! Jössz dra - ga - ny! Né - lam

csóppaj sem ér - het es két - ség sem fér - het. Hogy disz - kret is va - gyok ha - ko!

Ferenczy Károly kabaréjában február 1. óta nincsen előadás. — A nagy reménysegekre jogosító vállalkozás ugyanis a helytelen vezetés következtében olyannyira rosszul ment, hogy még a tagok gázsiját sem tudta kifizetni Ferenczy igazgató. Már december óta csak apró részletekben kapták ki fizetésüket, januárban pedig a bevétel osztozkodtak, fizetésük arányában. Bevétel azonban nem igen volt s így a tagok nagy része másutt keresett szerződést. Így Ferenczy társulat nélkül maradt s tőke hiányában kénytelen volt az előadásokat beszüntetni. Azóta minden követ megmozgatott, hogy a szükséges tőkét előteremtse, új társulatot szervezett és 18-án újból megkezdte az előadásokat. Remélhetőleg ezuttal siker fogja jutalmazni fáradozását.

Medgyasszay Vilma kabaréjához a Nagy Endre-kabaré tagjai közül eddig Kövári Gyula, Papp János, Vidor Ferike, Ho lós Terike, Péchy Erzsí és Horváth Lenke szerződtek le.

Gábor Ernő a Ferenczy-kabaréból a Folies Capriceba szerződött, hol február 1. óta nagy sikerrel játszik.

Véletlenül. Baich báró urnak a Nagyváradai Bonbonniereban mulatni méltóztatott. Valószínűleg monokli volt a szemén, csillogó üveg, asztala mellett a hűtőben pezsgő bizsergett, a cigány húzta, az üres üvegek számával együtt nőtt a báró ur jókedve is. A pezsgő gőzölgött az agyában, a báró ur táncra perdült, majd ősi uri virtus szerint poharakat csapdosott a földhöz. Egy pohár véletlenül a szemét találta az egyik pincérnek, a szemét véletlenül, mert mindenesetre az arcát akarta találni a báró ur. S a pincér szegény egy szót sem szólt volna, ha az üvegcserepek felkarcolják az arcát, nevetett volna rajta és boldogan köszönte volna meg a nagyobb borralalót. De a pohár véletlenül éppen a szemét találta s szegény pincér vak lett tőle a fél szemére. A báró ur, ha van neki miből, (nem ismerem a családi körülményeit) kártérítést fog fizetni, pár ezer koronát, aztán rendben lesz a dolog. De mit szólt volna a báró ur, ha a többi pincér, meg a többi szegény ember jogos felgerjedésükben véresre öklözték volna. Nem készakarva. Csak úgy *véletlenül*.

Szöllösi Rózsi próbafellépése február 9-én, vasárnap volt a Fővárosi Orfeumban. A művésznőt — noha rekedt volt — tüntető tapsokkal fogadta a közönség és — értesülésünk szerint — az Igazgatóság már szerződtette is.

A „Zsur a ligetben“ c. attrakcióval, mely a Royal-Orfeumban szenzációs sikert aratott, Heltai Hugó a nyár folyamán európai turnéra indul.

Igyunk Szántói savanyu-vizet!

A PROGRAMM.

Nagy Endre kabaréja.

A kiváló februári műsor külön szenzációja a „Tollfosztás“ c. hangulatos jelenet, melyben Medgyaszay Vilma, Hollós Terike, Péchy Erzszi, Vidor Ferike, Horváth Lenke, Gózon és Papp brilliroznak. Kedvesebb színpadi jelenetet el sem tudunk képzelni, mint mikor a kabaré bájos művésznői parasztruhában, az alacsony padkán ülve, évődnek Papp Jancsival, aki igazán szép parasztleány. Medgyaszay Vilma, mint parasztmenyecske felette stilszerű és nagyon jól játszanak a többiek is. A kis jelenet kiállítása Nagy Endre izlésének újabb bizonyítéka.

A kitünő magánszámok közül legjobban két Szép Ernő-chanson tetszik. „A pezsgő“, melyet Medgyaszay Vilma és az „Oh asszo-

nyok, kié a szívetek?“ c., melyet Gózon Gyula ad elő hatásosan, sok megelégedéssel.

A januári műsorból átvett „Bakák a gránicon“ c. dalciklusnak, valamint a „Salome és a szén“ c. bluettnak most is sokat és szívesen tapsol a közönség.

Fővárosi Orfeum.

Sylvester Schäffer egymaga tölti ki a Fővárosi Orfeum műsorának majdnem egész második részét. Fellép, mint kártya- és ércpénz-manipulátor, mint gyorsfestő, japán és modern zsonglőr, iskolalovas, ikariai játékos, műlövész, angol minstrel, végül pedig mint római gladiátor, két csodaszép szürke által vont diadalmi szekéren. A művész egyes dekoráció-változásai is nagy figyelmet érdemelnek. Egyenesen megkapó például, mikor mint műlövész havas erdei tisztáson lép fel, melyen két szelid őzike legel. *Sylvester Schäffer*en kívül az összes új attrakcióknak, valamint Gyárfás Dezső, Sajó Géza, Keleti Juliska és Sugár Elza magánszámainak is igen nagy sikerük volt. Fontos tudnivaló, hogy ezentul nem csupán minden vásár- és ünnepnap, hanem csütörtök délutánokon is mérsékelt helyáru előadások lesznek, melyeken természetesen *Sylvester Schäffer* mester is résztvesz.

MONTMARTRE-BAR

Andrássy-ut 54.

Egész éjjel nyitva.

Royal-orfeum.

Mindennap telt ház, a nézőtér-
ren jókedvű, kacagó közönség,
minden egyes szám után percekig
tartó lelkes taps, ezek a februári
sláger-műsor kísérői.

Bálint igazgató nagyszerű attrak-
ciókkal kedveskedik a közönség-
gének.

Elsősorban Rajah indiai her-
cegnő bámulatosan tökéletes tán-
cai és az „Um ein Weib“ c. szen-
zációs szkeccs, melyben az Inter-
national Dramatic Production Co.
26 tagu társulata vendégszerepel,
kötik le a közönség érdeklődését.

Egyre fokozódó siker mellett
adja elő a Royal Orfeum kitünő
művészgárdája Zerkovits Béla „Fi-
nom familia“ c. operettejét, mely-
nek nagyszerű számaiból e szá-
munkban adunk kottamellékletet
a „Magyar Kabaré“ olvasóinak.

Teljesen újszerű táncokat mutat
be Janette *Demarker* és kitünő
magánszámaikkal szórakoztatják a
közönséget: Solti Hermin, Szász
Ilona és Virágh Jenő. A többi
kitünő szám közül ki kell emel-
nünk a „Zsur a ligetben“ című
apacsjelenetet, melyben Szalontai
Ferike, Mezei Ilonka, Neményi
Blanka, Viola Giza, Bársony Pista,
Heltai Hugó, Dezsőffy László és
Virágh Jenő valamennyien kabinet-
alakítást nyújtanak.

Folies Caprice.

„Künstliche Liebe“ a címe a
„Folies“ új német bohózatának,
melynél mulatságosabbat egyha-
mar nem láttunk a színpadon.
A cselekmény két „szerelmi-lap“
(Liebesplatte) körül forog, melyet
egy élelmes ügynök ad el egy új
párnak. A „szerelmi lap“ olyan
hatással bír, hogy ha vataki leül

a székre, melyre a „szerelmi lap“
van felszerelve, azonnal végzetes
szerelemre gerjed a közelében
levő embertársa irányában. Tes-
sék most ebbe a helyzetbe bele-
képzelni Rottot és a „Folies“ többi
művészt, ugyebár, hogy már is
kacagnak?

Gábor Ernő

Természetes, hogy a bohózat-
nak állandó nagy sikere van,
ugyszintén a „Szégyen, gyalázat“
c. magyar bohózatnak is, mely
magyar falusi millieuben játszik.

A februári műsor keretében mu-
tatkozott be Gábor Ernő, akit a
közönség igen melegen fogadott.
Ugy magánszámaiban, mint a da-
rabokban sok tapsot kapott, ugy-
szintén a többi szereplő: Szőke,
Szakál, R. Türk Berta, Trebitsch
Sándor, Somogyi Nusi, Solti Ró-
zsi, Kubinyi Margit, Pusztai Bo-
riská, Springer, Gerő, László
stb. is.

„NIPPON“-kávéház
Budapest, VI., Teréz-körút 50. szám.
Telefon 25—41.

Steinhardt mulató.

A februári műsorban ismét két Glinger és Taussig-bohózat szerepel Steinhardt igazgató ötletes átdolgozásában. A kitűnő szerzőknek talán egyetlen darabján sem mulatott oly sokat a közönség, mint „A háboru áldozata” és a „Kék dominó” című aktuális bohózatokon.

A kitűnő külföldi attrakciókon kívül nagyon tetszenek az estéről-estére zsufolt nézőtér közönségének Steinhardt, Ricza Giza, a kedves tehetségű Csikvári Margit és Sziklai Benő új magán-számai is.

S. E. Kérek valami mást, rövidebbet. *Munkácsi előfizető.* Intézkedtem a kiadóhivatalnál.

K. T. Ez nem vált be.

Fényképész. Sziveskedjék felkeresni 2—3 óra között a szerkesztőségben.

D. T. A karrikaturák nem jők. Kivételesen rendelkezésére állanak a szerkesztőségben.

K. A. A cikk — sajnálatomra — nem közölhető.

G. Lapzárta után érkezett, jövő számban sorra kerül.

A többi cikk és rajz nem vált be.

„BOHÉMTANYA” Erzsébet-körút 31.
(Royal-Orfeum).

A művészvilág legkedveltebb találkozó helye.

FŐVÁROSI ORFEUM

Waldmann Imre, igazgató.
Nagymező-utca 17. szám.

Ma és minden este:

Sylvester Schäffer jun.
az artisták királya.

OROSZ IDILL

Márkus Aladár vaudeville-je.

És a többi elsőrendű attrakció.

Az előadás kezdete 8 órakor. Legközelebbi délutáni előadások csütörtökön, február 20-án s vasárnap február 23-án **Sylvester Schäffer jr.** felléptével. — Kezdeté fél 4 órakor. — Jegyelővétel: 10—1-ig és 3—6-ig a napali pénztárnál.

ROYAL-ORFEUM

Erzsébet-körút 31. Telefon 110—22

Minden este 8 órakor a teljesen új februári rekord műsor bemutatása.

RAJAH

indiai hercegnő exotikus tánca.

A internationaldramatic Producton Co. 26 tagu társulatának rövid vendéjáték

„UM EIN WEIB“

(Egy leányért!) szenzációs amerikai szkecs. — Hohlfeld Bros. — Ferry — Jeanetto Denarker. — Finom familia Zerkovitz Béla operettje. — K. Solti Hermin, Szász Ilona, Virág Jenő, Máthé Sándor teljesen új kupléműsorról és az összes februári új attrakciók.

Vasárnap és csütörtökön délután 3¹/₂ órakor mérsékelt helyáru családi előadás új attrakciók felléptével.

ROYAL CABARET

Erzsébet-körút 31. Telefon 110—22.

Ma és minden éjjel pontban 12 órakor nagy nemzetközi cabaret-előadás!

40 szenzációs ének- és táncattrakció!

FOLIES CAPRICE

Téli helyiség: Révay-utca 18. szám.

Telefon 14—22. Kezdeté 1/2 9 órakor.

Ma Ujdonság! Az idény slágere!

SZÉGYEN! GYALÁZAT!Népies bohózat egy felvonásbau.
Irtá SATYR. Rendező ROTT S. Továbbá**KÜNSTLICHE LIEBE**

és az elsőrangú új szólószámok.

Jegyek elővételben: A Folies Caprice nappali pénztáránál d. e. 9—1-ig és d. u. 3—6-ig. Hirsch, Andrásy-ut 19. Sopronyi, Rákóczi-ut 1. és Az Est kiadóhivataiban.

12 óra után az I-ső emeleti „Casino de Paris”-ban a világ legelső ének- és táncszámainak fellépte.

Steinhardt Mulató

Rákóczi-ut 63. Telefon: József 21—16.

Kezdeté: 1/2 9 órakor.

Ujdonság! 11 órakor Ujdonság!

A KÉK DOMINÓ

Bohózat. Irták Glinger és Taussig.

9 órakor

TISZTESSÉGES LAKÓK

Bohózat. Irták Glinger és Taussig.

Steinhardt és Hunyadi új kuplékkal.

JEGYEK: 10—1-ig és délután 3—6-ig a Mulatóban. — Egész nap a Hirsch-féle nagytözsdeben és a Hungária-fürdő pénztáránál kaphatók.

TROCADERO

Király-utca 77. Telefon 15—10.

Esténként pontban fél 9 órakor szenzációs műsor. Hombert & Renardo, zene-jelenet. Lena Duvéqué, „A gyilkos manyaszonya” című skeccs-ében. Heléne Lána, a gerai Residens Théater primadonnája. Schmied és Árnai új szólókkal, két új bohózat és még számos egészen új különlegességek. Előzetes jelentés! E hó 14-én este 8 órakor Iwanof Lenke jutalomestélye előkelő fővárosi művészek közreműködésével.

Palais de Danse

Szerecsen-utca 35 — Telefon 120-77

Előadás kezdete fél 11 órakor.

Februári csoda-műsor!

Topsy, a szerecsenördög — 6 Felicitás, zenei karakaturisták. — La Favorita, ópiumtáncosnő. Baronesse Tatjana, La belle Ferres, La belle Tirella és még husz attrakció. Minden nap reggelig táncmutatság. Kitünő vacsora. Amerikan baar. — Berkes Berci zenekara és a házi zenekar reggelig hangverse-nyez Pénztárnyitás este fél 10 órakor.

Józsefvárosi Orfeum

(Folies Bergère)

Népszínház-u. 28. Tel. József 9—94.

Minden este 1/2 9 órakor

Nemzetközi variete műsor!

Littmann Pepi,

Árvay Margit, Jaulus Morini és tízenkét attrakció. Naponta 2 bohózat. Göndör Aurél, mint honvédtüzér. Előadás után a télikertben reggelig vidám élet, szabad bemenet. Jegyelővétel Az Est kiadóiban, Az Ujság olvasótermében és a Hirsch-féle dohánytözsdeben, Andrásy-ut 19.

Király színházban

TRENK márványterme

NYITVA REGGELIG

Előadás után bejárat

Király-utca 73. sz.

Legjobban vacsorázunk az

**„EXCELSIOR”
szálloda éttermében**

Vendéglős: Wrabetz Gusztáv

VII., Rákóczi-ut 72. sz.

A Magyar Kabaré olvasóihoz!

A közönség soraiból több rendbeli panasz érkezett, hogy lapunkat elárusító helyeinken egy-két nappal a megjelenése után már nem árulják, illetve már az összes példányok elfogytak és így sokan nem juthattak lapunkhoz. Hogy lapunkat mindenkinek könnyebben hozzáférhetővé tegyük, 1913 február hó 1-én

előfizetést nyitunk.

A „Magyar Kabaré“ gazdag szépirodalmi tartalmán kívül az összes fővárosi kabarék és mulatóhelyek legkiválóbb műsordarabjait is közli. Ezenkívül minden számában több kotta és fénykép melléklettel is kedveskedik közönségének.

A „Magyar Kabaré“-t a legelőkelőbb, legjobb tollú magyar írók írják és a legügyesebb művészek illusztrálják. Ezzel szemben előfizetési ára mindössze

1 évre 5.— korona.

1/2 évre 2.50 korona.

Az előfizetési díj az előfizetés feladásával egyidejűleg kiadóhivatalunkba küldendő.

A „MAGYAR KABARÉ“

KIADÓHIVATALA

VII. KER., KIRÁLY-UTCA 27. SZÁM

Magyar Könyvtár

A Magyar Könyvtár a Magyar Köztársaság egyik legjelentősebb kulturális intézménye, amely a magyar nyelvű irodalmi és tudományos művek gyűjtésével, őrzésével és terjesztésével foglalkozik. A könyvtár a magyar kultúra örökségének megőrzésében és a köznevelésben is fontos szerepet játszik.

LÖBL MÓR
KÖ- és KÖNYVNYOMDA
VII., KIRÁLY-UTCZA 27.

Magyar Könyvtár

Magyar Könyvtár